

GIÁO ÁN KỂ CHUYỆN

Mục tiêu giáo dục

Tên truyện

Cách Park Jun Won ngắm nhìn những bông hoa

Lứa tuổi

Thiếu nhi (6-9 tuổi)

Chủ đề

- Mục tiêu: Bé tìm hiểu về sự thông thái của Park Jun Won. Ông không nhìn vào vẻ bề ngoài để đánh giá mọi vật.
- Chủ đề: Trí tuệ

Từ khóa chính

Joseon, Park Jun Won, Ăn Mày, Hoa, Phú Ông, Mùi Hương, Chiếc Túi Vải (Jumeoni), Học Giả

Văn hóa Hàn Quốc

- Mục tiêu: Bé lắng nghe câu chuyện và muốn tìm hiểu về chiếc túi.
- Yếu tố: Chiếc túi vải (Jumeoni)

Tiếng Hàn

- Mục tiêu: Sau khi nghe câu chuyện, bé học một số từ có âm thanh nghe giống nhau nhưng ý nghĩa lại khác nhau.
- Từ vựng: 아깝다 (Tiếc), 아끼다 (Tiết kiệm).
- Câu nói:
백 냥을 주려니 아까웠어요
(Tiếc một trăm lạng bạc nên không muốn trả).
백냥을 아끼려고 거짓말을 했어요
(Nói dối để giữ lại một trăm lạng bạc).

Chào hỏi

Đặt tay lên rốn! Mình cùng chào nhau nào!

Chào các con! Bà là OOO, "Bà Kể Chuyện Vui Nhộn" đây. Bà sẽ kể cho các con nghe một câu chuyện cực kỳ thú vị.

Giới thiệu tên truyện

Hôm nay bà sẽ kể cho các con nghe một câu chuyện.

Tên truyện ời, hiện ra nào! Đó là "Cách Park Jun Won ngắm nhìn những bông hoa".

Các con có thích hoa không? Bà thì có rất nhiều loài hoa yêu thích. Bà thích màu vàng của hoa Kaenari nở vào mùa xuân. Hoa Mugunghwa nở vào mùa hè thì cứ nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, trông thật duyên dáng. Hoa cúc nở vào mùa thu thì có hương thơm ngát. Còn hoa trà nở vào mùa đông thì có màu đỏ tươi thật rực rỡ. Mọi người thường ngắm nhìn màu sắc của hoa, hoặc hít hà mùi hương của chúng phải không nào? Hôm nay, chúng mình sẽ nghe câu chuyện về học giả Park Jun Won, người cũng rất thích hoa, giống như bà vậy đó. Các cháu có muốn cùng bà nghe xem Park Jun Won yêu hoa đến mức nào không?

Cùng hát bài hát mở đầu câu chuyện

Hãy cùng bắt đầu hành trình bước vào câu chuyện "Cách Park Jun Won ngắm nhìn những bông hoa" nhé!

♪ Một Hai Ba Bốn! Câu chuyện bắt đầu! Hãy cùng lắng nghe câu chuyện đầy thú vị này nhé. Tai thật tập trung, mắt thật chú ý. Các con đã sẵn sàng chưa nào? Một Hai Ba Bốn! Xuất phát thôi. Bíp Bíp!

Kể chuyện

Ngày xưa ngày xưa, ở một đất nước tên là Joseon, có một vị học giả tên là Park Jun Won, ông đặc biệt yêu thích hoa. Park Jun Won nổi tiếng là cứ có thời gian rảnh là lại trồng và chăm sóc hoa trong vườn nhà mình. Mọi người thường gọi ông là "Học giả Hoa".

Một ngày nọ, khi Park Jun Won đang tưới nước cho vườn hoa, bên ngoài bỗng ồn ào. Park Jun Won bước ra xem chuyện gì thì thấy một người đàn ông và một đứa bé đang cãi cọ. Người đàn ông họ Kim, vì giàu có nên mọi người gọi là Kim phú ông. Còn đứa bé thì đầu tóc bù xù như đã mấy ngày không gội, mặt mũi lấm lem bùn đất. Quần áo cũng dơ bẩn và rách lổ chỗ. Kim phú ông giáng một cái vào đầu đứa bé và lớn tiếng:

"Cái thằng ăn mày này dám lừa ai hả?"

"Oái, ông đừng đánh cháu nữa mà hãy đưa tiền đây!"

"Tiền? Được thôi. Ta sẽ trả tiền nếu người trả lại chiếc nhẫn vàng đã ăn trộm!"

"Ôi trời, cháu đã nói là cháu không ăn trộm nhẫn vàng mà!"

Kim phú ông và đứa bé không ai chịu thua ai, cả hai đều lớn tiếng. Park Jun Won hỏi những người đứng xem chuyện gì đang xảy ra.

Kể chuyện

Kim phú ông vốn là người đa nghi, nên ông không tin ai, kể cả người hầu hay gia đình mình. Vì vậy, ông ta luôn đeo một chiếc túi vải đựng nhẫn vàng quanh eo. Thế nhưng mấy ngày trước, ông ta đi ra ngoài và làm mất chiếc túi đó. Ông ta đã lục tung cả làng đến tận đêm khuya nhưng vẫn không tìm thấy chiếc túi vải. Cuối cùng, ông ta tuyên bố sẽ thưởng một trăm lạng bạc cho ai tìm thấy chiếc túi ấy.

"Vậy là đứa bé này đã tìm thấy chiếc túi sao?"

"Vâng, đúng vậy ạ. Nhưng Kim phú ông nói là hai chiếc nhẫn vàng trong túi đã biến mất."

"À, ra vậy, thảo nào ông ta lại lớn tiếng như thế."

Kim phú ông vẫn trừng mắt nhìn đứa bé và quát lớn:

"Nếu không phải người thì ai đã lấy hai chiếc nhẫn vàng chứ?"

"Ngay từ đầu chỉ có năm chiếc thôi mà. Thật đó. Xin hãy mau đưa cho cháu một trăm lạng bạc mà ông đã hứa đi ạ."

"Không được rồi. Người đã ăn trộm đồ, ta phải báo quan mới được! Đi đến quan nha!"

"Không, cháu không muốn!"

Đứa bé giật mình, Kim phú ông càng đặc ý hơn, ông ta hét lớn với mọi người:

Kể chuyện

"Mọi người thấy chưa? Nó ăn trộm nhẫn vàng nên không muốn đến quan nha đấy!"

Mọi người đều đứng về phía Kim phú ông giàu có và ăn mặc đẹp đẽ.

"Đúng vậy! Vì nó là ăn mày nên chắc chắn nó muốn lấy nhẫn vàng!"

Khi mọi người đứng về phía Kim phú ông, nước mắt đứa bé trào ra.

"Dám ăn trộm! Ta phải cho người một bài học mới được. Nào, mau đi đến quan nha!"

Kim phú ông lớn tiếng quát, đứa bé cuối cùng bật khóc nức nở.

Chứng kiến cảnh tượng này, Park Jun Won bước ra trước đám đông. Mọi người đều tò mò không biết Park Jun Won thông thái sẽ nói gì.

"Hai người đều không nói dối chứ?"

"Tất nhiên là không rồi! Trong túi có bảy chiếc nhẫn vàng."

"Không phải! Trong túi chỉ có năm chiếc nhẫn vàng thôi. Cháu thật sự không ăn trộm nhẫn vàng mà. Hức hức."

Park Jun Won nói to để tất cả mọi người đứng xem đều nghe rõ:

Kể chuyện

"Theo ta thấy, cả hai người đều không có vẻ gì là đang nói dối cả. Chỉ là Kim phú ông nói rằng trong chiếc túi vải bị mất có bảy chiếc nhẫn vàng. Nhưng chiếc túi vải mà đứa bé nhặt được lại chỉ có năm chiếc nhẫn vàng. Vậy thì, có lẽ chiếc túi vải mà đứa bé nhặt được không phải là của Kim phú ông đâu."

Park Jun Won nói với đứa bé:

"Chiếc túi vải này có vẻ như không có chủ đâu. Cháu cứ giữ lấy, nếu chủ của nó xuất hiện thì trả lại, còn nếu không thì cháu cứ giữ lấy."

Nghe lời Park Jun Won nói, Kim phú ông vô cùng kinh ngạc. Ông ta rất lo lắng rằng vì muốn tiết kiệm một trăm lạng bạc mà sẽ mất hết tất cả số nhẫn vàng.

"Á, tôi... tôi đã sai rồi! Tôi sẽ đưa tiền cho đứa bé này."

"Này, ông còn chưa tìm thấy chiếc túi vải mà sao lại đưa tiền cho đứa bé chứ?"

Park Jun Won vờ như không biết gì mà hỏi. Lúc bấy giờ, Kim phú ông mới đành nói ra sự thật:

"Thật ra, ban đầu trong túi chỉ có năm chiếc nhẫn vàng thôi. Tôi tiếc một trăm lạng bạc phải thưởng cho đứa bé tìm được chiếc túi vải, nên mới nói vậy. Tôi nghĩ rằng nếu nói dối là mất nhẫn vàng thì vừa tìm được chiếc túi lại vừa tiết kiệm

Kể chuyện

được một trăm lạng bạc tiền thưởng."

Những người đứng xem đều vô cùng kinh ngạc.

"Ôi chao, thật là quá đáng!"

"Kim phú ông đúng là kẻ tham lam và nói dối!"

Kim phú ông nghe những lời đó thì vô cùng xấu hổ, mặt ông ta đỏ bừng lên.

Mọi người đến gần Park Jun Won và hỏi làm thế nào ông biết Kim phú ông nói dối. Park Jun Won mỉm cười và trả lời:

"Các vị hãy nhìn những bông hoa trong vườn của ta mà xem. Các vị thấy hoa màu vàng, hoa màu đỏ phải không? Hoa màu vàng có hương thơm dịu dàng nên trông thật đẹp, còn hoa màu đỏ có hương thơm ngọt ngào nên thật đáng yêu. Khi ngắm hoa, phải nhìn cả những điều không nhìn thấy bằng mắt thường mới có thể nói là đã ngắm hoa trọn vẹn. Con người cũng vậy thôi."

Lời nói của Park Jun Won có nghĩa là không nên chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài mà đánh giá con người. Phải nhìn bằng cả trái tim thì mới có thể thấy được những điều quan trọng. Những người đã đứng về phía Kim phú ông chỉ vì nhìn vào vẻ bề ngoài của đứa trẻ ăn mày cũng đều đỏ mặt sau lời nói của Park Jun Won.

Giới thiệu Văn hóa và Ngôn ngữ Hàn Quốc

Các con thấy câu chuyện bà kể có thú vị không?

Kim phú ông đã nói dối rằng trong chiếc túi vải có bảy chiếc nhẫn vàng. Tại sao ông ta lại nói dối như vậy nhỉ? Đúng rồi! Vì ông ta tiếc một trăm lạng bạc phải thưởng cho đứa bé ăn mày. Thế là ông ta đã nói dối để tiết kiệm một trăm lạng bạc đó. Có hai từ nghe giống nhau nhưng ý nghĩa lại khác nhau đó là "tiết kiệm" (a-kki-da) và "tiếc" (a-kkap-da). "A-kki-da" và "a-kkap-da" nghe thì giống nhau nhưng nghĩa lại khác nhau. "A-kki-da" (tiết kiệm) có nghĩa là trân trọng, quý trọng một thứ gì đó. "A-kkap-da" (tiếc) có nghĩa là tiếc nuối, không muốn mất đi một thứ gì đó. Các con hãy cùng bố mẹ tìm xem có những từ nào khác nghe giống nhau nhưng ý nghĩa lại khác nhau nhé!

Các bạn nhỏ! Kim phú ông đã cất những chiếc nhẫn vàng quý giá vào trong chiếc túi vải phải không nào? Các con có biết chiếc túi vải là gì không?

Ngày xưa, áo Hanbok truyền thống không có túi như quần áo bây giờ đâu. Vì vậy, mọi người đã làm những chiếc túi vải (jumeoni) để đựng đồ đó. Giống như Kim phú ông, họ thường đeo chiếc túi quanh eo. Chiếc túi vải có một sợi dây ở miệng túi để có thể thắt vào hoặc nới lỏng ra. Kéo sợi dây lại thì miệng túi đóng, nới lỏng dây ra thì miệng túi mở ra. Chiếc túi có thể hình vuông, cũng có thể hình tròn. Túi vuông gọi là "Gwi-jumeoni", còn túi tròn gọi là "Duru-jumeoni". Những chiếc túi này được làm từ nhiều loại vải với màu sắc sặc sỡ, và còn được thêu những họa tiết xinh xắn để trang trí nữa.

Bạn nào muốn biết thêm về những chiếc túi vải này, hãy vào trang web "Doran Doran Kho Truyện Kể Của Bà" để tìm hiểu thêm nhé!

Tóm tắt lại câu chuyện

Các bạn nhỏ, hãy cùng bà tóm tắt lại câu chuyện "Cách Park Jun Won ngắm nhìn những bông hoa" nhé.

Vị học giả Park Jun Won đã không nhìn vào vẻ bề ngoài của đứa trẻ mà vội vàng phán xét. Ông còn cho Kim phú ông cơ hội để tự mình nhận ra lỗi lầm của mình. Giống như Park Jun Won, chúng ta cũng có thể giải quyết vấn đề một cách khôn ngoan nếu chúng ta suy nghĩ thật cẩn thận từng bước một. Khi các con gặp khó khăn, đừng vội vàng lo lắng mà hãy suy nghĩ thật kỹ để tìm ra cách giải quyết thông minh nhất nhé!

Hát bài hát kết thúc câu chuyện

Vậy thì, bây giờ chúng ta cùng hát bài hát kết thúc câu chuyện và chào tạm biệt bà nhé!

Cùng hát bài hát kết thúc câu chuyện nào!

🎵 **Một Hai Ba Bốn! Chúng con đã được nghe câu chuyện rất hay. Câu chuyện khiến tấm lòng chúng con trở nên ấm áp. Tai thật tập trung, mắt thật chú ý. Vui thật đấy ạ. Một Hai Ba Bốn! Hẹn gặp lại bà ạ. Bíp Bíp!**

Chào hỏi

Đặt tay lên rốn! Mình cùng chào nhau nào! Bà Kể Chuyện Vui Nhộn hẹn gặp lại các con trong lần sau nhé. Tạm biệt!